

Sygn. akt *III AUa 650/17*

WYROK W IMIENIU RZECZYPOSPOLITEJ POLSKIEJ

Dnia 9 sierpnia 2018 r.

Sąd Apelacyjny w Poznaniu III Wydział Pracy i Ubezpieczeń Społecznych

w składzie:

Przewodniczący: SSA Marta Sawińska

Sędziowie: SSA Wiesława Stachowiak (spr.)

SSA Jolanta Cierpiał

Protokolant: st.sekr.sąd. Emilia Wielgus

po rozpoznaniu w dniu 9 sierpnia 2018 r. w Poznaniu

sprawy **J. K.**

przeciwko **Zakładowi Ubezpieczeń Społecznych II Oddział w P.**

o rentę z tytułu niezdolności do pracy w związku z wypadkiem przy pracy

na skutek apelacji J. K.

od wyroku Sądu Okręgowego w Poznaniu

z dnia 10 maja 2017 r. sygn. akt VIII U 3685/15

oddala apelację.

SSA Jolanta Cierpiał	SSA Marta Sawińska	SSA Wiesława Stachowiak
----------------------	--------------------	-------------------------

UZASADNIENIE

Decyzją z dnia 4 listopada 2015 r., znak (...), Zakład Ubezpieczeń Społecznych II Oddział w P. po rozpatrzeniu wniosku z dnia 12 czerwca 2015 r., odmówił **J. K.** prawa do renty z tytułu niezdolności do pracy w związku z wypadkiem przy pracy z dnia 16 czerwca 2014r. albowiem Komisja Lekarska ZUS orzeczeniem z dnia 27 października 2015r. stwierdziła, że wnioskodawczyni jest częściowo niezdolna do pracy do dnia 30 kwietnia 2018 r., jednak niezdolność ta nie pozostaje w związku z wypadkiem przy pracy.

Od powyższej decyzji odwołała się J. K.. W uzasadnieniu odwołania podniosła, że jej stan zdrowia uległ gwałtownemu pogorszeniu po wypadku, co nie ma związku ze zmianami neurologicznymi spowodowanymi chorobą stwardnienie rozsiane.

Wyrokiem z dnia 10 maja 2017r., w sprawie o sygn. akt VIII U 3865/15 Sąd Okręgowy w Poznaniu oddalił odwołanie.

U podstaw powołanego rozstrzygnięcia legły następujące ustalenia faktyczne i rozważania prawne:

Odwołująca J. K. urodziła się w dniu (...)

Odwołująca pracowała jako: referent, siostra (...), konserwator maszynista wodociągu, a ostatnio tj. do dnia 15 października 2012 r. jako kasjer.

W okresie od dnia 16 października 2012 r. do dnia 15 kwietnia 2013 r. odwołująca przebywała na zwolnieniu lekarskim.

W okresie od dnia 16 kwietnia 2013 r. do dnia 10 kwietnia 2014 r. odwołująca miała przyznane prawo do świadczenia rehabilitacyjnego.

Od dnia 11 kwietnia 2014 r. odwołująca nadal była niezdolna do pracy –usprawiedliwiona nieodpłatna nieobecność w pracy.

Decyzją z dnia 14 maja 2014 r. przyznano odwołującej prawo do renty z tytułu częściowej niezdolności do pracy od dnia 11 kwietnia 2014r. i to do dnia 30 kwietnia 2015 r. Lekarz Orzecznik ZUS orzeczeniem z dnia 10 kwietnia 2014 r. uznał odwołującą za częściowo niezdolną do pracy na okres roku od zakończenia pobierania świadczenia rehabilitacyjnego z uwagi na stwardnienie rozsiane.

Następnie decyzją z dnia 23 marca 2015 r. przyznano odwołującej prawo do renty z tytułu częściowej niezdolności do pracy na dalszy okres tj. do dnia 30 kwietnia 2018 r. Lekarz Orzecznik ZUS orzeczeniem z dnia 2 marca 2015 r. uznał odwołującą za częściowo niezdolną do pracy i to dnia 30 kwietnia 2018 r. z uwagi na stwardnienie rozsiane.

W okresie od dnia 17 marca 2008 r. do dnia 20 czerwca 2014 r. odwołująca była zatrudniona w spółce (...) S.A. na stanowisku kasjera w Punkcie (...)w N..

Po otrzymaniu decyzji o przyznaniu prawa do renty z tytułu częściowej niezdolności do pracy pracodawca skierował odwołującą na badania kontrolne. Pierwsza wizyta u lekarza medycyny pracy odbyła się w dniu 4 czerwca 2014 r. Ostatnia wizyta u lekarza medycyny pracy odbyła się w dniu 16 czerwca 2014 r. w Centrum Medycznym (...) sp. z o.o. przy ul. (...) w P.. Podczas ostatniej wizyty odwołująca otrzymała zaświadczenie, że nie jest zdolna do pracy na dotychczasowych warunkach. Po zakończeniu wizyty odwołująca udała się w drogę powrotną. Na skrzyżowaniu ulic (...) odwołująca została potrącona przez samochód osobowy. Do potrącenia doszło podczas przechodzenia przez przejście dla pieszych na zielonym świetle. Policja, która przybyła na miejsce wypadku ukarała kierującego mandatem karnym. Odwołująca została zabrana z miejsca wypadku przez pogotowie ratunkowe. W wyniku wypadku odwołująca doznała następujących obrażeń: uraz śródczaszkowy - wstrząśnienie, otwarta rana powłok głowy, rana lewego łuku brwiowego, zmiany niedokrwienne prawego płata ciemieniowego, stłuczenie barku lewego i ramienia, stłuczenie biodra i obu stawów biodrowych. W dniach 16 czerwca 2014 r. – 21 czerwca 2014 r. odwołująca przebywała w Szpitalu (...) (...)im. K. M. w P..

W dniu 12 czerwca 2015 r. odwołująca J. K. wystąpiła z wnioskiem o ponowne ustalenie prawa do renty z tytułu częściowej niezdolności do pracy w związku z wypadkiem.

Lekarz orzecznik ZUS orzeczeniem z dnia 9 września 2015 r. nie stwierdził u odwołującej niezdolności do pracy w związku z wypadkiem przy pracy rozpoznając u niej: stwardnienie rozsiane, stan po urazie głowy. Stwierdzono częściową niezdolność do pracy do dnia 30 kwietnia 2018 r. bez związku z wypadkiem przy pracy.

Po rozpoznaniu sprzeciwu odwołującego Komisja Lekarska ZUS, w orzeczeniu z dnia 27 października 2015 r. również nie uznała odwołującej za niezdolną do pracy w związku z wypadkiem przy pracy rozpoznając u niej: stwardnienie rozsiane, stan po urazie głowy. Stwierdzono częściową niezdolność do pracy do dnia 30 kwietnia 2018 r. bez związku z wypadkiem przy pracy. Nie stwierdzono wpływu urazu głowy na przebieg choroby podstawowej.

Powyższe orzeczenie Komisji Lekarskiej stanowiło podstawę wydania zaskarżonej decyzji z dnia 4 listopada 2015 r.

Mając na uwadze rozpoznania poczynione przez lekarzy orzeczników ZUS, Sąd Okręgowy postanowił przeprowadzić dowód z opinii biegłych lekarzy sądowych: neurologa, ortopedy, psychologa. U odwołującej rozpoznano:

- 1) stwardnienie rozsiane ze średnio nasiloną niesprawnością ((...)(...)),
- 2) stan po wstrząśnieniu mózgu - bez następstw neurologicznych,
- 3) pourazowy zespół bólowy barku lewego,
- 4) zespół bólowy kręgosłupa bez istotnego ograniczenia ruchomości,
- 5) ganglion nadgarstka lewego.
- 6) sprawność intelektualną w normie bez ewidentnych psychologicznych wykładników dysfunkcji (...), osobowość nieprawidłową, neurotyczną, zaburzenia nerwicowe z komponentem depresyjno-lękowym.

Biegli ortopeda i neurolog wskazali, że stwierdzone objawy neurologiczne w przebiegu stwardnienia rozsianego w pełni uzasadniają orzeczenie LO ZUS z 27.10.2015. Przebyty wypadek skutkowałam urazem głowy z następowym wstrząśnieniem mózgu oraz stłuczeniem barku, kręgosłupa i bioder, a rozpoznanym następstwom wypadku nie towarzyszą objawy neurologiczne.

W opinii biegłego neurologa u odwołującej nadal istnieje częściowa niezdolność do pracy do 30.04.2018 roku zgodnie z orzeczeniem ZUS, nie stwierdza się natomiast częściowej, bądź całkowitej niezdolności do pracy w związku z wypadkiem z 16.06.2014. W badaniu ortopedycznym stwierdza się bólowe ograniczenie w ostatniej fazie ruchów barku lewego, ganglion nadgarstka lewego oraz zespół bólowy kręgosłupa bez istotnego funkcjonalnie ograniczenia ruchomości przy zachowanej poprawnej gibkości, chód niesprawny przy pomocy kul łokciowych. W KT i RM kręgosłupa widoczne są zmiany dyskopatyczno-zwyrodnieniowe w postaci: wypuklin krążków międzykręgowych z uciskiem struktur nerwowych, który nie skutkuje w badaniu przedmiotowym. Nie stwierdza się istotnych funkcjonalnie zaników mięśniowych, przykurczów stawowych i zniekształceń kończyn.

W opinii biegłego ortopedy obecny stan narządu ruchu u odwołującej narusza sprawność motoryczną organizmu i upośledza wydolność chodu. Odwołująca wymaga stałej kontroli lekarskiej, systematycznego usprawniania, leczenia farmakologicznego i fizykoterapeutycznego skutków stwardnienia rozsianego oraz zaostrzeń zespołu bólowego kręgosłupa i stawów, unikania przeciążeń, kształtowania zachowań prozdrowotnych i jest nadal do 30.04.2018 r. częściowo niezdolna do pracy z ogólnego stanu zdrowia, nie jest jednak częściowo, ani całkowicie niezdolna do pracy z powodu następstw wypadku z dnia 16.06.2014r. Dolegliwości bólowe barku lewego i towarzyszące im ograniczenie ruchów nie naruszają sprawności funkcjonalnej lewej kończyny górnej, niedominującej. Zespołowi bólowemu kręgosłupa nie towarzyszą objawy korzeniowe, znaczne ograniczenie ruchomości, ani też wzmożone napięcie mięśni przykręgosłupowych. Wszystko to świadczy, że doznane w dn. 16.06.2014r urazy nie pozostawiły po sobie trwałych następstw, a przez to nie powodują częściowej, ani całkowitej niezdolności do pracy w związku z przedmiotowym wypadkiem.

W łącznej opinii neurologa i ortopedy odwołująca nie jest ani częściowo, ani całkowicie niezdolna do pracy w związku z wypadkiem w dn. 16.06.2014 r. Biegli ortopeda i neurolog, w opiniach uzupełniających z dnia 24 czerwca 2016 r. i z dnia 3 sierpnia 2016 r., podtrzymali swoje ustalenia i wnioski.

W ocenie biegłego psychologa nie zachodzi niezdolność do pracy z przyczyn psychopatologicznych w związku z wypadkiem z dnia 16.06.2014r.

Ostatecznie, w łącznej opinii wszystkich powołanych w niniejszej sprawie biegłych, odwołująca nie jest częściowo ani całkowicie niezdolna do pracy w związku z wypadkiem przy pracy.

Na rozprawie w dniu 10 maja 2017 r. biegli neurolog, ortopeda i psycholog w ustnych opiniach uzupełniających podtrzymali swoje dotychczasowe opinie.

W oparciu o wyżej ustalony stan faktyczny Sąd Okręgowy wskazał, że przedmiotem niniejszej sprawy było ustalenie tego, czy organ rentowy zasadnie odmówił J. K. prawa do renty z tytułu niezdolności do pracy w związku z wypadkiem przy pracy.

Sąd Okręgowy powoływał następnie przepisy art. 3, art. 6 ust. 1 pkt 6, art. 17 ust. 1 ustawy z dnia 30 października 2002 r. o ubezpieczeniu społecznym z tytułu wypadków przy pracy i chorób zawodowych a także art. 12 i 13 ustawy o emeryturach i rentach z Funduszu Ubezpieczeń Społecznych.

Sąd Okręgowy wskazał, że jedyną sporną okolicznością w sprawie było ustalenie tego, czy odwołująca jest długotrwale niezdolna do pracy, a jeżeli tak to okresowo czy na stałe, w jakim zakresie oraz czy niezdolność ta pozostaje w związku z wypadkiem przy pracy, któremu uległa ona w dniu 16 czerwca 2014 r.

W zakresie oceny zdolności odwołującej do pracy Sąd Okręgowy oparł swe rozstrzygnięcie w głównej mierze na opinii powołanego zespołu biegłych: psychologa, ortopedy i neurologa. Ostatecznie, w łącznej opinii wszystkich powołanych w niniejszej sprawie biegłych, odwołująca nie jest częściowo ani całkowicie niezdolna do pracy w związku z wypadkiem przy pracy.

Sąd Okręgowy zwrócił uwagę, że biegli nie kwestionowali faktu występowania u odwołującej schorzeń, jednakże zaznaczyli, że schorzenia te nie świadczą o niezdolności do pracy w związku z wypadkiem, jakiemu uległa odwołująca w dniu 16 czerwca 2014 r.

W świetle powyższego brak spełnienia podstawowej przesłanki przyznania prawa do renty określonej w art. 6 ust. 1 pkt 6 ustawy o ubezpieczeniu społecznym z tytułu wypadków przy pracy i chorób zawodowych jaką jest niezdolność do pracy pozostająca w związku z wypadkiem przy pracy spowodował, iż odwołanie J. K. należało uznać za niezasadne.

W tej sytuacji Sąd Okręgowy przyjął, iż zaskarżona decyzja ZUS odpowiada prawu i na podstawie art. 477¹⁴ § 1 k.p.c. oddalił odwołanie.

Apelację od powyższego wyroku wniosła odwołująca, zaskarżając wyrok w całości i zarzucając „naruszenie przepisów postępowania poprzez pominięcie zgłaszanych przez wnioskodawczynię wniosków dowodowych i tym samym błędne ustalenie stanu faktycznego”.

W oparciu o powyższe apelująca wniosła o uchylenie zaskarżonego wyroku i przekazanie sprawy do ponownego rozpoznania Sądowi I instancji, a także o zasądzenie kosztów zastępstwa procesowego.

W piśmie procesowym stanowiącym uzupełnienie apelacji z dnia 28 czerwca 2018r., odwołująca złożyła dodatkowo zaświadczenia lekarskie: z dnia 14 marca 2017r. i 4 czerwca 2018r. oraz opinię lekarza psychologa z dnia 7 maja 2018r.

Na rozprawie apelacyjnej z dnia 9 sierpnia 2018r. odwołująca złożyła odpis karty informacyjnej leczenia szpitalnego za okres 9-30 lipca 2018r.

Pełnomocnik organu rentowego wniósł o oddalenie apelacji odwołującej.

Sąd Apelacyjny zważył, co następuje:

Apelacja nie zasługuje na uwzględnienie.

Sąd Okręgowy dokonał prawidłowych ustaleń w zakresie stanu faktycznego sprawy a także wszechstronnie rozważył zebrany materiał dowodowy i trafnie ocenił wiarygodność i moc dowodów, zgodnie z art. 233 § 1 k.p.c. Prawidłowo

dokonane ustalenia faktyczne oraz należyte umotywowaną ocenę prawną, Sąd Apelacyjny przyjmuje za własną, w pełni podzielając wywoływy zawarte w uzasadnieniu zaskarżonego wyroku.

Kwestią sporną w niniejszej sprawie było ustalenie, czy odwołująca jest niezdolna do pracy w związku z wypadkiem przy pracy jakiemu uległa w dniu 16 czerwca 2014 r., a w konsekwencji czy spełnia przesłanki do przyznania prawa do renty w związku z wypadkiem przy pracy, zgodnie z art. 6 ust. 1 pkt 6 ustawy z dnia 30 października 2002r. o ubezpieczeniu społecznym z tytułu wypadków przy pracy i chorób zawodowych w zw. z art. 12 ustawy o emeryturach i rentach z Funduszu Ubezpieczeń Społecznych.

Odnosząc się do oceny zarzutów zawartych w apelacji, Sąd Apelacyjny uznał, że Sąd I instancji nie dopuścił się naruszenia przepisów prawa procesowego. Apelująca zresztą w treści apelacji nie wskazała konkretnych przepisów procesowych, aczkolwiek z uzasadnienia apelacji wynika, że kwestionuje ona ocenę dowodów z przedłożonej dokumentacji medycznej i opinii biegłych dokonaną przez Sąd I instancji, co stanowi zarzut naruszenia art. 233 § 1 k.p.c.

W ocenie Sądu Apelacyjnego argumentacja przedstawiona przez skarżącą nie wskazuje na żadne okoliczności, które mogłyby podważyć prawidłowość wyroku Sądu Okręgowego, w szczególności odwołująca nie zakwestionowała skutecznie ustalenia przez Sąd I instancji braku niezdolności do pracy w związku z wypadkiem przy pracy, poczynionego w oparciu o prawidłowo ocenioną opinię biegłych: ortopedy, neurologa i psychologa.

Wskazać należy, że wbrew zarzutowi apelującej – Sąd Okręgowy poczynił powyższe ustalenia nie tylko w oparciu o dowód z opinii biegłych sądowych, lecz także na podstawie całej zgromadzonej w sprawie dokumentacji medycznej odwołującej, jak również dokumentacji zawartej w aktach rentowych. Dowód z opinii biegłych sądowych był zatem tylko jednym z wielu dowodów, choć istotnym – na okoliczność ustalenia tego czy odwołująca jest niezdolna do pracy w związku z wypadkiem przy pracy. Podkreślić tutaj należy, że ocena niezdolności do pracy z medycznego punktu widzenia wymaga wiadomości specjalnych (art. 278 § 1 k.p.c.) i Sąd powinien w tym zakresie dopuścić dowód z opinii biegłych, a tym samym nie może - wbrew opinii biegłych - opierać ustaleń w tym zakresie ani na własnym przekonaniu ani na przekonaniu strony (por. wyroki Sądu Najwyższego z dnia 14 marca 2007r., III UK 130/06, OSNP 2008 nr 7-8, poz. 113; z dnia 8 maja 2008 r., I UK 356/07, OSNP 2009 nr 17-18, poz. 238; z dnia 14 maja 2009 r., II UK 211/08). Należy przypomnieć, że art. 278 § 1 k.p.c. stanowi, że w wypadkach wymagających wiadomości specjalnych Sąd może wezwać jednego lub kilku biegłych w celu zasięgnięcia opinii. Nie budzi wątpliwości, że w sprawie, której przedmiotem jest prawo do renty, warunkująca powstanie tego prawa ocena niezdolności do pracy w związku z wypadkiem - w zakresie wymagającym wiadomości specjalnych musi znaleźć oparcie w dowodzie z opinii biegłych posiadających odpowiednią wiedzę medyczną adekwatną do rodzaju schorzeń ubezpieczonego (por. wyroki Sądu Najwyższego z: 12 kwietnia 2000 r., II UKN 498/99, OSNAP 2001 nr 19, poz. 597; 7 lipca 2005 r., II UK 277/04, OSNP 2006 nr 56, poz. 97).

Sąd Okręgowy nie dopuścił się zatem naruszenia art. 233 § 1 k.p.c. czyniąc ustalenia w sprawie m.in. na podstawie opinii zespołu biegłych sądowych w zakresie braku niezdolności do pracy u wnioskodawczyni w związku z wypadkiem przy pracy. Dochodząc bowiem do wniosku, że ubezpieczona jest nie jest niezdolna do pracy w związku z wypadkiem przy pracy, Sąd Okręgowy nie wyraził innego poglądu niż wynikający z opinii biegłych w kwestiach medycznych wymagających wiadomości specjalnych, lecz wykorzystując wynikające z opinii ustalenia faktyczne dotyczące kwestii wymagających takich wiadomości, dokonał, na podstawie przepisów prawa materialnego prawnej oceny zdolności skarżącej do pracy w związku z wypadkiem. Dokonanie takiej oceny było w pełni uprawnione. Ocena ta ma charakter prawny, stanowiąc subsumcję stanu faktycznego do norm prawnych i może jej dokonać wyłącznie Sąd a nie biegły.

Dodać należy, że w niniejszej sprawie Sąd Okręgowy przeprowadził wyczerpujące postępowanie dowodowe, bowiem dopuścił dowód z opinii biegłych o specjalnościach dokładnie odpowiadających schorzeniom odwołującej, tj. biegłego ortopedy, neurologa i psychologa.

Opiniujący w sprawie biegli zgodnie uznali, że schorzenia rozpoznane u odwołującej nie powodują u niej niezdolności do pracy w związku z wypadkiem przy pracy. Biegli przed wydaniem opinii pisemnych zapoznawali się z dokumentacją

medyczną zgromadzoną w aktach sprawy, a także przeprowadzili bezpośrednie badanie odwołującej. Nadto istotne jest, że biegli wydali ustne opinie uzupełniające na rozprawie, a odwołująca miała możliwość zadawania biegłym pytań w celu wyjaśnienia kwestionowanych przez nią okoliczności.

Biegli ortopeda i neurolog wskazali, że stwierdzone objawy neurologiczne w przebiegu stwardnienia rozsianego w pełni uzasadniają wniosek o dalszej częściowej niezdolności do pracy do 30.04.2018r. – z ogólnego stanu zdrowia, jednak brak związku tej niezdolności z wypadkiem przy pracy. Przebyty wypadek skutkował co prawda urazem głowy z następowym wstrząśnieniem mózgu oraz stłuczeniem barku, kręgosłupa i bioder, jednak rozpoznanym następstwem wypadku nie towarzyszyły objawy neurologiczne. Również biegły psycholog – wskazał, że nie zachodzi niezdolność do pracy z przyczyn psychopatologicznych w związku z wypadkiem.

Sąd Apelacyjny – tak jak Sąd I instancji nie kwestionuje występowania u odwołującej schorzeń, jednakże schorzenia te nie świadczą o niezdolności do pracy w związku z wypadkiem, jakiemu uległa odwołująca w dniu 16 czerwca 2014 r. Z zeznań biegłego neurologa złożonych na rozprawie przed Sądem Okręgowym wynikało, że odwołująca jest poważnie chora neurologicznie na stwardnienie rozsiane, przy czym jest to schorzenie samoistne, skutkujące pogorszeniem sprawności i wpływające na zdolność do pracy z ogólnego stanu zdrowia. Dolegliwości jakie sygnalizuje odwołująca nie mają przełożenia w objawach neurologicznych innych niż te, jakie są stwierdzone w związku z SM. Biegły psycholog wskazał natomiast, że zaburzenia nerwicowe występowały u odwołującej już przed wypadkiem, przy czym nie spełniają one kryterium niezdolności do pracy ani w sensie ogólnym, ani w związku z wypadkiem i bez względu na to jak ta nerwica się nasila, jak się objawia. Natomiast biegły ortopeda wskazał, że jedyna dolegliwość z punktu widzenia ortopedycznego, jaka ma związek z wypadkiem, to ograniczenie ruchu barku lewego, jednakże ta dolegliwość z punktu widzenia orzeczniczego nie skutkuje niezdolnością do pracy.

W konsekwencji prawidłowo Sąd Okręgowy uznał dotychczas sporządzone opinie za wystarczające dla oceny stanu niezdolności do pracy odwołującej w związku z wypadkiem przy pracy. Samo przekonanie ubezpieczonej o jej niezdolności do pracy nie uzasadnia bowiem przeprowadzenia dowodu z opinii kolejnych biegłych sądowych, jeżeli ocena stanu zdrowia wydana w dotychczasowym postępowaniu jednoznacznie wykluczyła istnienie niezdolności do pracy w związku z wypadkiem przy pracy.

Sąd Apelacyjny ponownie zwraca uwagę, że o niezdolności do pracy w związku z wypadkiem przy pracy nie decyduje sam fakt występowania schorzeń, lecz ocena, czy i w jakim zakresie wpływają one na utratę zdolności do pracy, a także czy ewentualna niezdolność do pracy ma związek z wypadkiem przy pracy (wyrok Sądu Najwyższego z dnia 1 grudnia 2000r., sygn. II UKN 113/00, OSNP 2002/14/343).

Odnosząc się natomiast do załączonej przez apelującą nowej dokumentacji medycznej w postaci: zaświadczeń lekarskich z dnia 14 marca 2017r. i 4 czerwca 2018r. oraz opinii lekarza psychologa z dnia 7 maja 2018r., a także karty informacyjnej leczenia szpitalnego za okres 9-30 lipca 2018r., Sąd Apelacyjny wskazuje, że nowe dokumenty, które zostały zgłoszone w toku postępowania apelacyjnego, a tym samym nie podlegały rozpoznaniu ani przez organ rentowy, ani przez Sąd Okręgowy, nie mogą być przedmiotem osądu apelacyjnego. W przypadku odwołania od decyzji wydanej w sprawie z zakresu ubezpieczeń społecznych przedmiotem orzekania jest stan sprawy, w tym jej stan faktyczny, istniejący w dacie zgłoszenia wniosku lub wydania decyzji (art. 477⁹ k.p.c.). Skoro przedmiotem osądu sądu ubezpieczeń społecznych jest tylko stan rzeczy rozpoznany przez organ rentowy w wydanej decyzji, to apelacja od wyroku Sądu I instancji weryfikującego wydaną decyzję nie może opierać się na nowym dowodzie, który pojawił się po wyroku w pierwszej instancji. Takie okoliczności mogą stanowić podstawę ewentualnego ponownego wniosku o rentę i winny wówczas podlegać ocenie organu rentowego.

Mając powyższe na uwadze Sąd Apelacyjny stwierdził, że Sąd Okręgowy poczynił trafne ustalenia faktyczne, odnośnie braku niezdolności do pracy w związku z wypadkiem przy pracy wnioskodawczyni, a w konsekwencji braku podstaw do przyznania jej prawa do renty z tytułu niezdolności do pracy w związku z wypadkiem.

Wobec powyższego, zdaniem Sądu Apelacyjnego, zarzuty apelującej nie mogły zasługiwać na uwzględnienie, a przyjęcie przez Sąd Okręgowy, że decyzja organu rentowego była słuszna, trzeba uznać za prawidłowe i mające odzwierciedlenie w ustalonym stanie faktycznym.

Konkludując, Sąd Apelacyjny na mocy art. 385 k.p.c. apelację oddalił, nie znajdując podstaw do jej uwzględnienia.

SSA Jolanta Cierpiał	SSA Marta Sawińska	SSA Wiesława Stachowiak
----------------------	--------------------	-------------------------